

Sygn. akt VIII C 2503/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 20 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa G. C., A. G. i A. Z.

przeciwko A. S. (1)

o zapłatę

zasądza od pozwanej A. S. (1) solidarnie na rzecz powodów G. C., A. G. i A. Z. kwotę 7.094,56 zł (siedem tysięcy dziewięćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 21 maja 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.067 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2503/18

UZASADNIENIE

W dniu 21 maja 2018 roku powodowie solidarni G. C., A. Z. i A. G., reprezentowani przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczyli w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej A. S. (2) powództwo o zasądzenie kwoty 7.094,56 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18 maja 2018 r. do dnia zapłaty, ponadto wniesli o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powodowie podnieśli, że w dniu 16 września 2016 roku pozwana zawarła z (...) Finanse spółka z o.o. umowę pożyczki, na mocy której otrzymała kwotę 10.000 zł, zobowiązując się do jej spłaty w 36 miesięcznych ratach zgodnie z harmonogramem do 15 dnia każdego miesiąca. W dniu 19 września 2016 r. wierzytelność z powyższej umowy została przeniesiona na rzecz P.U.H. (...) s.c. G. C., A. Z. i A. G., a następnie w dniu 24 września 2016 r. na rzecz K. C.. Na podstawie umowy powierniczego przelewu wierzytelności z 16 marca 2018 r. powodowie nabyli powierniczo dochodzoną wierzytelność. Z uwagi na brak terminowej zapłaty dwóch kolejnych pełnych rat pożyczki, pismem z dnia 5 kwietnia 2018 r. złożono pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, które zostało odebrane w dniu 11 kwietnia 2018 r. W związku z tym pożyczka stała się wymagalna w całości w dniu 19 kwietnia 2018 r.

Z przyjętego zobowiązania pozwana wywiązała się wyłącznie w części dokonując 12 częściowych wpłat na łączną kwotę 4.276 zł, która została zaksięgowana na poczet: kapitału – 3.273,48 zł, odsetek kapitałowych – 995,43 zł, oraz odsetek od zadłużenia przeterminowanego – 7,09 zł. Na datę wniesienia pozwu do spłaty pozostał kapitał w wysokości 6.726,52 zł, odsetki kapitałowe skapitalizowane na ostatni dzień obowiązywania umowy w wysokości 260,57 zł, odsetki umowne za opóźnienie od niespłaconych rat pożyczki naliczonych na ostatni dzień obowiązywania pożyczki w wysokości 32,65 zł oraz odsetki umowne od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 74,82 zł naliczone za okres od dnia wymagalności pożyczki do dnia 17 maja 2018 roku.

(pozew k. 3- 6)

Postanowieniem z dnia 6 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(postanowienie k. 7)

Po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego, powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 9, pozew złożony na urzędowym formularzu k. 10- 11)

W dniu 18 października 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 8558/18), którym nakazał zapłatę na rzecz powodów solidarnych dochodzonej pozwem kwoty wraz z odsetkami umownymi i kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 36)

Powyższy nakaz pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana podniosła zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia oraz nieważności umowy w zakresie dotyczącym opłaty prowizyjnej. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, że strona powodowa nie wykazała przeniesienia na rzecz pozwanej przedmiotu pożyczki. Poza tym postanowienia umowy pożyczki zastrzegające na rzecz powoda konieczność uiszczenia opłaty prowizyjnej stanowią niedozwoloną klauzulę umowną, a w konsekwencji nie wiążą pozwanej.

(sprzeciw k. 38- 41)

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała powództwo w całości, wyjaśniając, w jaki sposób została naliczona należność główna oraz poszczególne należności odsetkowe. Wskazała ponadto, że naliczona prowizja nie przekracza limitu pozaodsetkowych kosztów kredytu, o których mowa w art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim, który ma zastosowanie do przedmiotowej umowy pożyczki, gdyż zaczął obowiązywać od 11 marca 2016 r. W dalszej części pisma strona powodowa wskazała od jakich kwot i za jakie okresy czasu naliczyła odsetki kapitałowe w łącznej wysokości 1.256 zł, co po uwzględnieniu wpłat pozwanej zaliczonych na poczet odsetek kapitałowych w wysokości 995,43 zł dało dochodzoną pozwem kwotę 260,57 zł. W ten sam sposób powodowie przedstawili wysokość dochodzonej od pozwanej kwoty tytułem odsetek umownych za opóźnienie w kwocie 32,65 zł. Powodowie wyjaśnili, że kwota 5.000 zł tytułem pożyczki została przy wypłacie na rachunek pozwanej pomniejszona o zadłużenie z tytułu umowy pożyczki z dnia 5 listopada 2015 r. o kwotę 3.103,65 zł, w związku z czym wypłacono pozwanej kwotę 1.896,35 zł. Pożyczka w tej kwocie została udostępniona na koncie pozwanej.

(odpowiedź na sprzeciw k. 47- 52)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo już zmianie.

(protokół rozprawy k. 62)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 listopada 2015 roku A. S. (2) zawarła z G. C., A. Z. i A. G. działającymi wspólnie pod firmą (...), A. Z. i A. G. P.U.H. "N. (...)" spółka cywilna umowę pożyczki gotówkowej, zgodnie z treścią której, pozwanej udzielono pożyczki w kwocie 5.070 zł.

(umowa pożyczki gotówkowej k. 55- 56)

W dniu 16 września 2016 roku A. S. (2) zawarła z (...) Finanse Sp. z o.o. w T. umowę pożyczki gotówkowej, zgodnie z treścią której, pozwanej udzielono pożyczki w kwocie 10.000 zł, na okres od 16 września 2016 r. do 15 października 2019 r. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 11.689,69 zł. Przyznana kwotę pozwana zobowiązała się spłacić w ratach miesięcznych w terminach i kwotach określonych w harmonogramie. Kapitał pożyczki był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej stanowiącej dwukrotność wysokości odsetek ustawowych w stosunku rocznym i w dniu podpisania umowy wynosił 10 %. Niespłacenie raty pożyczki w całości lub w części w ustalonym terminie skutkowało powstaniem zadłużenia przeterminowanego, od którego pożyczkodawca był uprawniony naliczać odsetki w wysokości równej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. W przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego dokonane spłaty były zaliczane w następującej kolejności: odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki i kapitał pożyczki. Pożyczkodawca miał prawo wypowiedzieć umowę w formie pisemnej z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niespłacenia przez pożyczkobiorcę dwóch kolejnych pełnych rat pożyczki. Od kapitału pożyczki pożyczkodawca pobrał prowizję w wysokości 5.000 zł. Całkowity koszt pożyczki wynosił 6.689,69 zł i stanowił sumę kwoty prowizji w wysokości 5.000 zł i kwoty odsetek za cały okres obowiązywania umowy w wysokości 1.689,69 zł.

(umowa pożyczki k. 18- 19, harmonogram k. 20- 21)

Tego samego dnia A. S. (2) wniosła o przekazanie części całkowitej kwoty pożyczki na poczet spłaty zobowiązania w kwocie 3.103,65 zł z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 5 listopada 2015 r.

(oświadczenie k. 53)

W dniu zawarcia umowy pożyczki (...) Finanse Sp. z o.o. w T. dokonał przelewu na rzecz A. S. (2) kwoty 1.896,35 zł tytułem pożyczki.

(potwierdzenie transakcji k. 54)

W dniu 19 września 2016 roku (...) Finanse Sp. z o.o. w T. zawarła ze stroną powodową umowę o przelew wierzytelności wobec A. S. (1), wynikającej z tytułu umowy pożyczki z dnia 16 września 2016 roku o nr (...). W treści umowy zadłużenie pozwanej zostało oznaczone na kwotę 10.010,96 zł, z czego kwota 10.000 zł stanowiła kapitał pożyczki, a kwota 10,96 zł naliczone odsetki umowne.

(umowa przelewu wierzytelności k. 22)

W dniu 24 września 2016 roku G. C., A. Z. i A. G. zawarli z K. C. umowę przeniesienia prawa majątkowego przysługującego wobec A. S. (1), wynikającego z tytułu umowy pożyczki z dnia 16 września 2016 roku o nr (...). W treści umowy zadłużenie pozwanej zostało oznaczone na kwotę 11.689,69 zł, z czego kwota 10.000 zł stanowiła kapitał pożyczki, a kwota 1.689,69 zł naliczone odsetki umowne.

(umowa przeniesienia prawa majątkowego k. 27)

Pismem z dnia 9 lutego 2018 r. G. C., A. Z. i A. G. działający wspólnie pod firmą P.U.H."N. (...)" spółka cywilna wezwali pozwaną do zapłaty kwoty 653,03 zł tytułem zaległej 14 i 15 raty.

(wezwanie do zapłaty k. 31)

W dniu 16 marca 2018 roku K. C. zawarł z G. C., A. Z. i A. G. działającymi wspólnie pod firmą P.U.H."N. (...)" spółka cywilna (...), A. Z. i A. G. umowę powierniczego przelewu wierzytelności przysługującej wobec A. S. (1), wynikającej z tytułu umowy pożyczki z dnia 16 września 2016 roku. Cedent przelał na rzecz powiernika wierzytelność, na którą składało się 6.726,52 tytułem kapitału pożyczki, 208,46 zł tytułem odsetek kapitałowych i 18,51 zł tytułem odsetek za opóźnienie.

(umowa powierniczego przelewu wierzytelności k. 29)

Pismem z dnia 5 kwietnia 2018 r. G. C., A. Z. i A. G. działający wspólnie pod firmą P.U.H."N. (...)" spółka cywilna wypowiedzieli A. S. (2) umowę pożyczki zawartą w dniu 16 września 2016 r. z zachowaniem 7 dniowego okresu wypowiedzenia i wezwali pozwaną do zapłaty kwoty 6.992,74 zł. Pismo zostało doręczone pozwanej w dniu 11 kwietnia 2018 r.

(wypowiedzenie umowy pożyczki k. 33, potwierdzenie odbioru k. 32)

Do dnia wyrokowania pozwana nie spłaciła zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powodowie solidarni G. C., A. Z. i A. G. wnieśli o zasądzenie od A. S. (2) kwoty 7.094,56 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18 maja 2018 r. do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 16 września 2016 roku pomiędzy pozwaną, a (...) Finanse spółka z o.o. umowy pożyczki. Na powyższą kwotę składa się kapitał w wysokości 6.726,52 zł, odsetki kapitałowe skapitalizowane na ostatni dzień obowiązywania umowy w wysokości 260,57 zł, odsetki umowne za opóźnienie od niespłaconych rat pożyczki naliczonych na ostatni dzień obowiązywania pożyczki w wysokości 32,65 zł oraz odsetki umowne od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 74,82 zł naliczone za okres od dnia wymagalności pożyczki do dnia 17 maja 2018 roku. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa w całości, podniosła zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia oraz nieważności umowy w zakresie dotyczącym opłaty prowizyjnej. Ponadto pozwana wskazała, że strona powodowa nie wykazała przeniesienia na jej rzecz przedmiotu pożyczki.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od stwierdzenia, że powodowie solidarni wykazali swoją legitymację czynną. Powodowie złożyli do akt sprawy umowę przelewu wierzytelności z dnia 19 września 2016 roku zawartą pomiędzy (...) Finanse Sp. z o.o. w T. a stroną powodową, umowę przeniesienia prawa majątkowego przysługującego wobec pozwanej z dnia 24 września 2016 roku zawartą pomiędzy G. C., A. Z. i A. G., a K. C. oraz zawartą w dniu 16 marca 2018 roku pomiędzy K. C., a G. C., A. Z. i A. G. działającymi wspólnie pod firmą P.U.H."N. (...)" spółka cywilna (...), A. Z. i A. G. umowę powierniczego przelewu wierzytelności. W treści każdej z wymienionych umów dokładnie oznaczono wierzytelność przysługującą wobec A. S. (1), a dokumenty te zostały podpisane przez strony umowy cesji. Jednocześnie powodowie wykazali – poprzez złożenie stosownych pełnomocnictw i odpisu z KRS – umocowanie osób podpisanych pod umową cesji do jej zawarcia. Godzi się przypomnieć, że zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami. Wyjaśnić wreszcie należy, że ewentualny brak zawiadomienia dłużnika o dokonanej cesji w żaden sposób nie wpływa na jej skutki. Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową. Złożone do akt dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanej w dacie nabycia wierzytelności przez powodów. Dlatego też w ocenie Sądu zaferowany przez stronę powodową materiał

dowodowy jest wystarczający do wykazania, iż nabyła ona ze skutkiem prawnym wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy pożyczki z dnia 16 września 2016 roku.

W dalszej kolejności wskazać należy, że strona powodowa oparła swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwana, od której powodowie domagają się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powodowie wykazali, że udzieliłi pozwanej pożyczki w wysokości 10.000 zł, którą pozwana zobowiązała się zwrócić wraz z odsetkami (1.689,69 zł) do dnia 15 października 2019 roku w miesięcznych ratach. Powodowie przedłożyli umowę pożyczki wraz z harmonogramem, przy czym zaznaczenia wymaga, że pod dokumentami, o których mowa wyżej, widnieją podpisy pożyczkobiorcy, a także potwierdzenie wypłaty pożyczki. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że przepisy ustawy Prawo bankowe (art. 7) dopuszczają możliwość prowadzenia przez banki dokumentacji w formie elektronicznej, co oznacza, że wyciągi (zestawienia, potwierdzenia transakcji) generowane na podstawie takiej dokumentacji mogą przybierać formę wydruków komputerowych. Omawiane potwierdzenie przelewu, załączone przez powodów, ma charakter kompletny, widnieją na nich dane płatnika oraz odbiorcy, kwota operacji, waluta, w jakiej została wykonana, tytuł operacji oraz jej szczegóły. Pod potwierdzeniem zamieszczono informację, iż zostało ono wygenerowane elektronicznie, nie wymaga pieczęci oraz podpisu. W ocenie Sądu w świetle przedłożonego dokumentu i poczynionych wyżej rozważań brak jest podstaw do kwestionowania jego prawdziwości, zwłaszcza, iż pozwana nie wykazała w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby został on w nieprawidłowy sposób utworzony, utrwalony, przekazany, przechowywany i zabezpieczony. W dalszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że pożyczka została udostępniona na rachunek, który został dodatkowo oznaczony w treści umowy pożyczki. W treści przelewu pożyczkodawca wprost oznaczył, iż jego przedmiotem jest przelew pożyczki. Skoro więc powodowie wykazali ponad wszelką wątpliwość fakt zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki i jej wykonania przez pożyczkodawcę, powinnością pozwanej było udowodnienie, że spłaciła swoje zobowiązanie w całości, albo przynajmniej w większym zakresie, aniżeli oznaczonym przez powodów, jeśli z faktu tego chciała wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Powinności tej pozwana nie zdołała jednak sprostać. Zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że strona powodowa, precyzyjnie wyjaśniła, co składa się na dochodzoną pozewem kwotę, w jaki sposób zostały zarachowane wpłaty pozwanej, a nadto w jakiej wysokości, za jaki okres i od jakich kwot zostały naliczone poszczególne należności odsetkowe. Nie budzi także wątpliwości, iż roszczenie powodów jest w pełni wymagalne, umowa pożyczki została bowiem wypowiedziana ze skutkiem na dzień 19 kwietnia 2018 r.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut strony pozwanej o niewykazaniu przeniesienia na jej rzecz przedmiotu pożyczki. W piśmie stanowiącym odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty, strona powodowa wskazała, że kwota 5.000 zł tytułem pożyczki została przy wypłacie na rachunek pozwanej pomniejszona o zadłużenie z tytułu umowy pożyczki z dnia 5 listopada 2015 r. o kwotę 3.103,65 zł, w związku z czym wypłacono pozwanej kwotę 1.896,35 zł. Na potwierdzenie powyższych twierdzeń powodowie przedstawili oświadczenie sporządzone w dniu zawarcia umowy pożyczki, w którym A. S. (2) wniosła o przekazanie części całkowitej kwoty pożyczki na poczet spłaty zobowiązania w kwocie 3.103,65 zł z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 5 listopada 2015 r., a także potwierdzenie transakcji, z którego wynika, że tego samego dnia (...) Finanse Sp. z o.o. w T. dokonał przelewu na rzecz A. S. (2) kwoty 1.896,35 zł tytułem pożyczki. Po złożeniu powyższego pisma i dokumentów strona pozwana nie kwestionowała już okoliczności otrzymania i rozdysponowania przedmiotu pożyczki.

Sąd nie podzielił również stanowiska pozwanej o tym, że postanowienia umowy pożyczki zastrzegające na rzecz pierwotnego wierzyciela konieczność uiszczenia opłaty prowizyjnej stanowią niedozwoloną klauzulę umowną, a w

konsekwencji nie wiążą pozwanej. Wskazać należy, że naliczona przez pożyczkodawcę kwota prowizji mieści się w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu. Przypomnienia wymaga, że maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest ustalana, stosownie do art. 36a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali 6 miesięcy przekroczyć 40% całkowitej kwoty kredytu (25% + 15%), w skali roku 55% (25% + 30%), w skali 2 lat 85% (25% + 60%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu, stosownie do art. 36a ust. 2 cyt. ustawy. W tym miejscu zaznaczyć należy, że wartości maksymalne przewidziane w art. 36a cyt. ustawy zostały ustalone przez ustawodawcę w oparciu o analizę danych dotyczących działalności kredytodawców, odzwierciedlających realia rynku kredytowego. I wprawdzie pozaodsetkowe koszty kredytu w przedmiotowej umowie z całą pewnością nie były niskie, to jednak pozwana decydując się na pożyczkę oferowaną w sektorze pozabankowym godziła się na ich poniesienie. Pamiętać także należy, że pożyczkobiorca ma możliwość odstąpienia od umowy w terminie 14 dni, które to działanie rodzi wyłącznie koszty odsetkowe, a więc obiektywnie niewysokie. Oczywiście jest również, że skoro ustawodawca przewidział możliwość naliczania pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości oznaczonej w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, a jednocześnie brak jest przepisów prawa, które zabraniałyby stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, nie sposób przyjąć, aby zastrzegając sporne opłaty pierwotny wierzyciel działał w sposób sprzeczny z ustawą, bądź też dążył do jej obejścia. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 19 czerwca 2018 roku w sprawie III Ca 686/18, z woli ustawodawcy, takie działanie pożyczkodawcy, które przejawia się naliczeniem pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości przewidzianej art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, jest w pełni dopuszczalne. Nie można zatem stwierdzić, że tego rodzaju zastrzeżenia umowne w istocie mają na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych, skutkując nieważnością umowy w tej części czy też bezskutecznością tego zastrzeżenia z uwagi na jego abuzywny charakter (tak też m.in. Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z dnia 5 czerwca 2018 roku, II Ca 340/18, L.; Sąd Okręgowy w Lublinie w wyroku z dnia 26 lipca 2018 roku, II Ca 171/18, L.). Powyższe stanowisko koresponduje z koncepcją racjonalności polskiego ustawodawcy zgodnie, z którą działanie w ramach przepisów prawa nie powinno zostać uznane za kształtujące obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami lub zasadami współżycia społecznego. Nieuprawnione jest twierdzenie, by działanie w ramach jasnych i niebudzących wątpliwości co do ich wykładni przepisów ustawy, służącej w istocie ochronie interesów konsumenta, pozostawało w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego czy dobrymi obyczajami.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanej solidarnie na rzecz powodów solidarnych kwotę 7.094,56 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od dnia 21 maja 2018 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Na gruncie przedmiotowej umowy pożyczki po stronie pożyczkodawcy zastrzeżono prawo naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, dlatego też strona powodowa była uprawniona żądać odsetek w wyższej wysokości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 2.067 zł, na którą złożyła się opłata od pozwu (250 zł), koszty zastępstwa procesowego w stawce

minimalnej (1.800 zł - § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.